

Rotlle núm. TSJP-0000016/16
Causa núm. 6000154/2015

AUTE 58-2016

PARTS:

Recurrent: Mgfc. Ministeri Fiscal

Recorregut: Sr. APA
Advocat: Sr. ECA

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Yves PICOD
Magistrats: M. I. Sra. Marie CONTE
M. I. Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO

Andorra la Vella, divuit de juliol de dos mil setze.

En el recurs d'apel·lació interposat contra l'Aute de data 1 de març de 2016 dictat per el M.I. Tribunal de Corts en el procediment d'extradició núm. 6000154/2015, els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent la **M.I. Sra. Marie CONTE**.

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: que per Aute d'1 de març de 2016, el M.I. Tribunal de Corts va decidir no atorgar l'extradició del Sr. APA demanada per l'Estat francès a raó de la seva condemna per sentència ferma dictada pel Tribunal Correctionnel d'A. (França) en data 9 d'octubre de 2012, a la pena de 4 mesos de presó com autor responsable d'un delictes d'abandó de família per impagament de pensions d'aliments, tipificat als articles 227-3 i 227-29 del Codi Penal francès, per fets succeïts entre els mesos de desembre del 2009 i març de 2010.

II.-RESULTANT: que contra l'esmentat Aute d'1 de març de 2016 interposà recurs d'apel·lació el Mgfc. Ministeri Fiscal per considerar, contràriament a allò establert en la resolució recorreguda, que el fet que l'extraditable no disposés d'un advocat en el procediment davant el Tribunal Correctionnel no és contrari a l'ordre públic andorrà.

Així, tal i com s'acredita en autes, se li va donar coneixement en tot moment dels fets que se li imputen i del dret a tenir un advocat, tant en la fase del procediment com un cop dictada la sentència, tal i com ell mateix ho indicà a la vista oral davant el Tribunal de Corts. No obstant, davant la jurisdicció francesa l'ara recorregut va mostrar una total passivitat al respecte, no efectuant cap mena de comunicació davant dita jurisdicció, sol·licitant el Ministeri Públic que es doni lloc a la demanda d'extradició formulada per les autoritats franceses.

III.-RESULTANT: que, sense perjudici de la qüestió prèvia d'inadmissibilitat del recurs formulada per la representació lletrada del Sr. APA en el seu escrit de data 29 de març de 2016 i que ja fou resolta per l'Aute núm. 41-2016 de 3 de juny de 2016, dita defensa s'ha oposat al recurs, tot defensant els arguments emprats pel Tribunal de Corts per denegar l'extradició en base a que l'incompliment de la norma de procediment andorrà –considerada d'ordre públic– relativa a que l'assistència i intervenció lletrada en el procés penal és preceptiva.

Observa que el seu representat no va tenir coneixement de cap procediment civil o penal instat a França contra la seva persona, que des del mes de setembre de 1999 resideix a Andorra i que les autoritats franceses li seguien fent les notificacions a la seva antiga adreça de B. (França), fet que comportà que APA no gaudís en el procediment que motiva ara la seva extradició de les garanties fonamentals de protecció del dret a la defensa. Doncs, encara que la sentència penal li hagués estat notificada, la mateixa va ser dictada després d'un procediment en el qual APA no va ser prèviament escoltat i sense complir amb les garanties constitucionals bàsiques del Principat.

A l'ensembles i d'acord amb la nostra legislació, estima que els tribunals andorrans eren els únics competents per a conèixer la demanda civil de la Sra. G. contra el seu defensat, atesa la residència d'aquest darrer al Principat.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que en matèria d'extradició són d'aplicació al Principat d'Andorra el Conveni europeu d'extradició de 13 de desembre de 1957, ratificat per Andorra el 13 d'octubre de 2000, i la Llei qualificada d'extradició de 28 de novembre de 1996.

En el cas d'autores, APA és objecte d'una ordre europea de detenció emesa en data 23 de setembre de 2015 pel *vice-procureur de la République d'A.* (França), la qual va tenir una difusió per mitjà d'Interpol sota el número de dossier 201X/XXXXX.X, efectuada per la condemna d'APA per un delictes d'abandó de família per impagament de pensions d'aliments, tipificat als articles 227.3 i 227.29 del Codi Penal francès i penat amb pena màxima aplicable de 2 anys de presó, havent estat condemnat l'interessat per resolució del Tribunal Correctionnel d'A. de data 9 d'octubre de 2012 que li fou notificada el 7 d'agost de 2013, resolució contra la qual no s'ha formulat recurs d'apel·lació, a una pena de presó ferma de 4 mesos per uns fets succeïts entre els mesos de desembre de 2009 i març de 2010.

Per tant, l'acció judicial que motiva la demanda d'extradició constitueix al Principat el delictes d'obstaculització d'execució de resolucions judicials, i més concretament, d'incompliment reiterat de pensions alimentàries a familiars, tipificat a l'article 427.2 del Codi Penal andorrà i penat amb pena d'arrest o, en supòsits d'especial gravetat, amb pena de presó fins a un any.

La demanda d'extradició compleix doncs el requisit de la doble incriminació previst a l'article 2 de la Llei qualificada i els requisits formals exigits a l'article 7 de la mateixa llei.

II.- CONSIDERANT: pel que fa al motiu fonamental de la manca de coneixement d'un procediment civil o penal instat a França contra APA, qui resideix al Principat d'Andorra des del mes de setembre de 1999, en primer lloc convé senyalar que, amb l'objectiu de facilitar l'acció de la víctima de la infracció, l'article 382 del Codi de Procediment Penal francès disposa que "(...) *Pour le jugement du délit d'abandon de famille prévu par l'article 227-3 du code pénal, est également compétent le tribunal du domicile ou de la résidence de la personne qui doit recevoir la pension (...).*"

De les mencions de la resolució dictada el 9 d'octubre de 2012 pel Tribunal Correctionnel d'A. en ressort que encara que APA no va comparèixer davant aquesta jurisdicció sí fou citat pel *procureur de la République*, segons auto dictat per l'"*huissier de justice*" de 25 de juny de 2012 i notificat el 27 d'agost de 2012 a APA per via del consolat de França.

La resolució precisa, a més, que el tribunal va decidir de forma contradictòria respecte a APA "*le présent jugement devant lui être signifié*".

Segons l'article 410 del Codi de Procediment Penal francès, l'encausat pot ser part d'un judici contradictori encara que la persona, regularment citada, no comparegui.

No pertany a la jurisdicció de l'Estat requerit procedir a controlar les verificacions que ha fet el jutge de l'Estat sol·licitant per tal d'assegurar la regularitat del procediment. Excepte el cas que s'imputés com a falsa la resolució de 9 d'octubre de 2012, de la lectura de les seves mencions es pot deduir que APA va ser informat de la data i del lloc fixats pel judici que acabà amb la resolució raó de la present extradició.

També consta en autes la notificació personal de la sentència a APA feta en data 7 d'agost de 2013, quina estableix que l'ara extraditable va ser expressament informat del seu dret a participar en el procediment de recurs d'apel·lació, mitjançant el qual se li permet reexaminar l'assumpte respecte al fons compte tinguts els nous elements probatoris, i del qual en pot resultar una revocació de la resolució inicial.

L'interessat no va sol·licitar un nou procediment d'apel·lació dins el termini establert (foli 57). De fet, APA va declarar a la vista oral del Tribunal de Corts que *"El 7 d'agost se li va fer la notificació i reconeix que és la seva firma"*.

El Tribunal de Corts, doncs, va rebutjar encertadament el motiu basat en la manca de coneixement per part de l'extraditable del procediment penal seguit contra ell.

III.- CONSIDERANT: pel que fa el motiu fonamental d'oposició a l'extradició consistent en que APA, durant procediment penal, no fou escoltat ni va disposar d'un lletrat defensor davant del Tribunal Correctionnel d'A., s'observa que l'article 15 de la Llei qualificada disposa que l'extradició s'atorga *"(...) quan no existeix cap dels impediments enunciats a l'article anterior i quan, de manera general, l'acció judicial o la condemna invocades no són contràries a l'ordre públic andorrà o internacional."*

El Tribunal de Corts ha considerat que la condemna que motiva l'extradició és contrària a l'ordre públic andorrà, doncs les normes d'ordre públic de procediment disposen que l'assistència i la intervenció lletrada en el procés penal és perceptiva (article 97 de la Llei qualificada de la Justícia) i que ningú, en l'ordenament jurídic andorrà, pot ser jutjat sense estar assistit per un advocat que el defensi, sigui designat per l'acusat, sigui nomenat d'ofici, àdhuc en el cas de ser jutjat en rebel·lia.

Examinat el procediment francès que s'aplica a la sentència de data 9 d'octubre de 2012, hi costa que al processat li és d'aplicació el procediment previst als articles 410 i 411 del Codi de Procediment Penal francès, és a dir:

**“Article 410 Modifié par Loi n°2004-204 du 9 mars 2004 - art. 133
JORF 10 mars 2004 en vigueur le 1er octobre 2004”**

Le prévenu régulièrement cité à personne doit comparaître, à moins qu'il ne fournisse une excuse reconnue valable par la juridiction devant laquelle il est appelé. Le prévenu a la même obligation lorsqu'il est établi que, bien que n'ayant pas été cité à personne, il a eu connaissance de la citation régulière le concernant dans les cas prévus par les articles 557, 558 et 560.

Si ces conditions sont remplies, le prévenu non comparant et non excusé est jugé par jugement contradictoire à signifier, sauf s'il est fait application des dispositions de l'article 411.

Si un avocat se présente pour assurer la défense du prévenu, il doit être entendu s'il en fait la demande, même hors le cas prévu par l'article 411.

**Article 410-1 Modifié par Loi n°2004-204 du 9 mars 2004 - art. 133
JORF 10 mars 2004 en vigueur le 1er octobre 2004**

Lorsque le prévenu cité dans les conditions prévues par le premier alinéa de l'article 410 ne comparaît pas et que la peine qu'il encourt est égale ou supérieure à deux années d'emprisonnement, le tribunal peut ordonner le renvoi de l'affaire et, par décision spéciale et motivée, décerner mandat d'amener ou mandat d'arrêt. Si le prévenu est arrêté à la suite du mandat d'amener ou d'arrêt, il est fait application des dispositions de l'article 135-2.

Toutefois, dans le cas où la personne est placée en détention provisoire par le juge des libertés et de la détention, elle doit comparaître dans les meilleurs délais, et au plus tard dans le délai d'un mois, devant le tribunal correctionnel, faute de quoi elle est mise en liberté.

**Article 411 Modifié par Loi n°2004-204 du 9 mars 2004 - art. 133
JORF 10 mars 2004 en vigueur le 1er octobre 2004**

Quelle que soit la peine encourue, le prévenu peut, par lettre adressée au président du tribunal et qui sera jointe au dossier de la procédure, demander à être jugé en son absence en étant représenté au cours de l'audience par son avocat ou par un avocat commis d'office.

Ces dispositions sont applicables quelles que soient les conditions dans lesquelles le prévenu a été cité.

L'avocat du prévenu, qui peut intervenir au cours des débats, est entendu dans sa plaidoirie et le prévenu est alors jugé contradictoirement. Si le tribunal estime nécessaire la comparution personnelle du prévenu, il peut renvoyer l'affaire à une audience ultérieure en ordonnant cette comparution.

Le procureur de la République procède alors à une nouvelle citation du prévenu.

Le prévenu qui ne répondrait pas à cette nouvelle citation peut être jugé contradictoirement si son avocat est présent et entendu. Le tribunal peut également, le cas échéant, après avoir entendu les observations de l'avocat, renvoyer à nouveau l'affaire en faisant application des dispositions de l'article 410-1. Lorsque l'avocat du prévenu qui a demandé à ce qu'il soit fait application des dispositions du présent article n'est pas présent au cours de l'audience, le prévenu est, sauf renvoi de l'affaire, jugé par jugement contradictoire à signifier."

D'aquests articles en ressurt que l'encausat disposa del dret de ser assistit per un advocat designat per ell o nomenat d'ofici –encara que ell comparegui o no en el procés– a condició que interposi la demanda o realitzi un mandat a favor d'un advocat a fi d'assegurar la seva defensa, és a dir, sobretot que no mostri una total passivitat.

El motiu de denegació de l'extradició basat en l'ordre públic internacional de l'article 15 de la Llei qualificada d'extradició i al qual el Principat d'Andorra s'hi va obligar en ratificar el Conveni d'extradició de 13 de desembre de 1957, implica descartar l'aplicació del dret estranger sota l'única hipòtesis de que hi hagi una diferència de valor fonamental entre el dret de l'Estat requerit i el dret de l'Estat sol·licitant, doncs l'exigència, per part l'Estat requerit, de garanties absolutament idèntiques a les pròpies conduiria necessàriament a posar en perill l'aplicació del Conveni europeu d'extradició.

Així, si aquest nivell d'exigència sigues aplicat, l'Estat francès –a títol d'exemple– podria refusar l'execució de les resolucions privatives de llibertat dictades pels òrgans d'instrucció de les jurisdiccions andorrana o espanyola, sabent que a França aquestes es prenen, per raons d'imparcialitat, per un magistrat no encarregat d'instruir la causa, l'anomenat "*juge des libertés et de la détention*".

Conseqüentment, cal tenir en compte que la garantia de ser assistit per un advocat donada a l'encausat en rebel·lia –el qual ha tingut coneixement de la seva citació pels articles 410 i 411 del Codi de Procediment Penal francès– satisfà així les exigències de l'article 6.3 del Conveni Europeu dels Drets de l'Home a partir del moment que aquestes garanties permeten a l'acusat de ser assistit per un advocat, que aquest dret no depèn de la presència a la vista de l'acusat i que el mateix ha sigut informat per la citació dels seus drets i ha pogut preveure raonablement les conseqüències d'una renúncia a l'assistència d'un lletrat derivades implícitament de la seva actitud passiva.

De fet, les disposicions del procediment francès objecte de la present causa no han estat discutides a data d'avui davant el Tribunal Europeu de Drets Humans. A l'ensem, tot i que es considerés que aquestes normes

comporten, en comparació amb el dret andorrà, una protecció menys sistemàtica del dret de l'acusat a ser assistit per un advocat, les disposicions establertes als articles 410 i 411 del Codi de Procediment Penal francès tampoc serien contràries, llavors i pels motius precedentment exposats, a l'ordre públic andorrà, el qual no pot imposar a la legislació estrangera, en tant en quant aquesta no és contrària a l'ordre públic internacional ni al Conveni Europeu dels Drets de l'Home, ajustar-se exactament al model legislatiu en vigor al Principat.

IV.- CONSIDERANT: en conseqüència, que la resolució recorreguda ha de ser revocada i que procedeix a donar lloc a la demanda d'extradició formulada per l'Estat francès.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECISIÓ

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà, decideix:

1.- Estimar el recurs d'apel·lació interposat pel Mgfc. Ministeri Fiscal.

2.- Revocar l'Aute d'1 de març de 2016 dictat pel M.I. Tribunal de Corts en la causa de referència en el sentit de donar lloc a la demanda d'extradició del Sr. APA, nascut el dia X de X del 1953 a M. (França), fill de R. i d'O., de nacionalitat francesa amb passaport núm. 0XXXXXXX, sol·licitada per l'Estat francès, per raó de la seva condemna per sentència ferma dictada per Tribunal Correctionnel d'A. (França) en data 9 d'octubre del 2012, a la pena quatre mesos de presó com autor responsable d'un delictes d'abandó de família, per impagament de pensions d'aliments, tipificat als articles 227-3 i 227-29 del Codi Penal francès, per fets succeïts entre els mesos de desembre del 2.009 i març del 2010.

3.- Declarar d'ofici les costes processals causades pel recurs.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Manem que, una vegada notificada la present a totes les parts, es retorni la causa al M. IIltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present resolució, per al seu compliment i execució. Així, per aquest nostre aute, definitivament jutjant, ho manem i signem.